

6. *Respondetur.*— Ad Patres respondeo, in illis et similibus locis, non explicare primam rationem, neque ordinem hujus prædestinationis, sed proximum finem quem Deus intendit in modo executionis ejus, ut plane constat ex verbis Justini, et ex priori testimonio Augustini, ubi non de electione, sed de illius executione loquuntur. Augustinus vero, in posteriori loco, quamvis nomine electionis utatur, tamen solum de illa loquitur quoad effectum ejus, quod evidenter constat, quia dicit Mariam esse electam, *quia factori suo humiliter se subdens ancillam se nominavit.* Certum est autem, si loquamur de prima electione ordine intentionis, non ideo Mariam fuisse electam, quia futura erat humilis, sed potius, quia electa est, ideo illi datum esse ut esset humilis; in re tamen effectum illius electionis consecuta est, quia per humilitatem congrue se disposuit. Ad confirmationem, quamvis illatio illa pendeat ex quæstione physica, scilicet, an hoc individuum possit ex aliis parentibus naturaliter generari, quidquid tamen de hoc sit, concedo sequelam. Est enim illud consequens verum et facile, supposita divina præsentia, et efficacia divinæ voluntatis, ut facile constare potest ex iis quæ dicto art. 3 diximus.

7. *Si homo non peccasset, quomodo Virgo futura esset mater Dei.*— Quarto, ex dictis colligitur quid respondendum sit interroganti an, si homo non peccasset, B. Virgo futura esset mater Dei. Dicendum est enim, si si solum habeatur ratio illius primæ electionis, qua B. Virgo per se electa est, ex vi illius futuram fuisse, etiam si homo non peccasset, sicut futuri fuissent alii homines, illorumque generationes. Quia illa electio et motivum ejus nihil involvit necessario pendens a peccato, et hoc suadent omnes conjecturæ primo adductæ; si autem huic electioni conjungatur tota ratio divinæ providentiæ, et præsentia futuri peccati, saltem conditionata, sic vere dici potest necessarium fuisse peccatum, ut Beata Virgo esset mater Dei. Quæ doctrina constat ex iis quæ in simili quæstione de Christo Domino diximus; est enim eadem proportionalis ratio.

8. *Dubium.*— *Responsio.*— *Si Deus fieret homo absque occasione peccati, quomodo assumeret corpus gloriosum ex utero Virginis.*— Superest tamen difficultas circa priorem partem. Quia, si homo non peccaret, et Verbum fieret homo, non assumeret carnem ex materno utero; ergo nec Beata Virgo futura

esset mater Dei, nec potuit per se eligi in matrem, nisi occasione peccati. Antecedens probatur, quia si Deus fieret homo absque occasione peccati, assumeret corpus a principio perfectum et gloriosum, cui perfectioni repugnat conceptio in utero matris. Respondetur primum, sub objectum illius electionis per se et intrinsece non cecidisse illud quod in argumento sumitur, nec ex tali electione hoc necessario inferri; potuisset enim Deus fieri homo immortalis, non in statu gloriæ, sed in eo statu quem haberent homines viatores, Adamo non peccante; per se enim decere potuit, Christum esse viatorem cum conditione corporis statui hominum accommodata, ut et illis mereretur, et suo exemplo viam ad beatitudinem demonstraret. Adde Augustinum, libro primo de Peccatorum merit., capite 27 et 28, dubitare an, homine non peccante, homines concipiendi essent in parvis et debilibus corporibus, ita ut nec lingua, nec membris uti possent; *Quia, non obstante, inquit, exigua uteri capacitata, posset omnipotentia creatoris, filios nondum editos, grandes statim facere.* Si igitur de omnibus hominibus ita Augustinus existimavit, non improbabiler posset aliquis dicere, etiam si Christus concipiendus esset gloriosus et perfectus, hoc nihil obstare quominus ex materno utero progredereetur. Præsertim quia, durante illa vita immortalis, in qua homines post certum ac definitum a Deo tempus, essent ad beatitudinem transferendi, potuisset facile B. Virgo statim post filii conceptionem, et animo, et corpore simul cum filio fieri gloriosa. Itaque non est cur dicamus dignitatem matris Dei per se aut necessario a peccato pendere.

DISPUTATIO II,

In tres sectiones distributa.

DE NATURALI PERFECTIONE ET ORIGINE BEATÆ VIRGINIS.

Explicata dignitate matris, ad quam B. Virgo prædestinata fuit, consequens est ut tempus et modum quo dignitatem hanc consecuta est, et perfectiones omnes quibus ratione illius nobilitata est, explicemus. Quia vero gratia naturam supponit, ideo in disputatione hac, omnia, quæ ad naturalem ejus perfectionem et originem pertinent, præmittemus, dicturi postea de supernaturali perfectione.

SECTIO I.

Utrum Beata Virgo fuerit naturali modo concepta, et ex quibus parentibus.

1. *Virgo ex copula carnali viri ac femine, ut alii homines, nata.*— Primum omnium tanquam certum statuendum est, B. Virginem procreatam esse ex viri et femine commixtione carnali, ad modum aliorum hominum. Quanquam enim hoc neque in sacra Scriptura legatur, neque in Conciliis expresse definitum sit, habetur tamen certa traditione, et communi consensu totius Ecclesiæ. Est enim singulare privilegium Christi, quod ex femina sine opera viri conceptus sit. Unde Luc. 1 dicit Angelus ad Virginem: *Spiritus Sanctus superveniet in te, et virtus Altissimi obumbrabit tibi.* Et causam subdit, dicens: *Quod enim ex te nascetur sanctum, vocabitur Filius Dei.* Fuit ergo hæc propria prærogativa Filii Dei, et ad ejus singularem honorem spectat, ut alteri communicata non fuerit. Præterea sequitur hæc veritas ex alio principio fidei, quo constat indiguisse Virginem redemptione, quia nimirum descendebat ex Adamo per seminalem generationem. Adde in gravissimis etiam historiis mentionem fieri parentum Virginis, sub propriis eorum nominibus, scilicet Joachin et Annæ, ut constat ex Nicephor., lib. 1, cap. 7, et l. 2, c. 3, ubi ex Hippolyto Portuensi hanc historiam refert. Idem Epiphanius, hæres. 78, in fine, et 79, circa medium, ubi expresse inquit: *Tametsi historia Mariæ, et traditio habent dictum esse patri ipsius Joachin in deserto: Uxor tua concepit, non tamen quod sine conjugio neque sine semine viri hoc factum sit;* et ibi damnat hæresim Collyridianam, quæ aiebat, Mariam humanæ naturæ prorsus fuisse expertem. Plura habet Epiph., orat. de Laudibus Virg., in tom. 7 Biblioth.; Damascenus, lib. 4, c. 15, et orationibus de B. Virg.; et Andreas Jerosolymit., oratione de Dormitione Deiparæ; et German. Constantinopolitanus, oratione de Oblatione Mariæ in templum; Gregorius Nyssenus, oratione de Sancta Christi Nativitate; Simeon Metaphr., et alii qui historiam de Beata Virgine scripserunt.

2. *Parentes Virginis nobiles.*— Neque obstat quod August., lib. 23 contra Faust., cap. 9, historiam hanc de parentibus Virginis apocrypham reputet, tum quia solum dicit non habere auctoritatem canonicæ Scripturæ, quod et nos fatemur; tum etiam quia

solum illam rejicit, quatenus Faustus assererat, Joachimum fuisse sacerdotem ex tribu Levi, quod citatæ historiæ non dicunt, neque verum est, ut infra videbimus. Quo loco obiter advertendum est, omnes prædictos auctores honorifice loqui de his parentibus Virginis, sentientes illos nobiles, et honestæ conditionis ac status fuisse. Quod notandum est contra hæreticos hujus temporis, qui injuriose de Virgine et ejus parentibus loquuntur, contra quos videri potest Canis., lib. 1 de B. Maria, cap. 4, et lib. 4, cap. 7. Notat etiam Damasc., nomina horum parentum non vacare mysterio, quia *Anna, gratiam, seu misericordiam; Joachin vero, Dominus firmabit, seu suscitabit,* interpretari possumus. Quo indicatum est eos genituros fuisse filiam, per quam Deus et misericordiam suscitaret, et gratiam confirmaret.

3. *Conceptio Virginis miraculosa.*— Dico secundo: hæc B. Virginis conceptio non sine aliquo miraculo et supernaturali virtute perfecta est. Ex dictis patet. Referunt enim Annam fuisse sterilem, et vitam sine prole usque ad senectutem produxisse, et orationibus conceptionem Virginis impetrasse. Ita referunt Nicephor., Epiphanius, Damascenus, et Gregorius Nyss., locis supra citatis; et auctor libri de Ortu Virginis, qui nomine Hieron. inter opera ejus habetur. Unde concluditur ratio, nam sterilem, senem, et ex sene concipere, non fit sine miraculo; sed B. Virgo hoc modo concepta fuit; ergo. Confirmatur primo ex Damasceno, orat. 1 de Nativ. Mar., quia deicit ut ad summum miraculum via per miracula sterneretur, et ut in fabricanda Virgine gratia naturam juvaret ac præveniret, et ut parentes Virginis ad talem fructum suscipiendum se se desiderii et orationibus disponerent.

4. *Objectio.*— *Responsio.*— Dices: majus miraculum videtur concipi ex sene sterili, quam ex sola muliere juvene et fecunda. Nam in priori opere deest tam efficiens, quam materia sufficiens, et utrumque supplet Deus; in posteriori vero, materia proportionata supponitur, Deusque solum vices causæ efficientis assumit. Respondetur negando antecedens, quia in priori opere non omnino deest virtus efficiens, et materialis causa, sed utraque concurrat licet imperfecta, ideoque divina virtute juvantur, quanquam conceptio in reliquis omnibus fiat naturali modo, et per carnis concupiscentiam; at vero posterior conceptio, quæ ex sola femina fit virtute Spiritus

Sancti, longe altiori modo fit. Quod a posteriori declaratur, primo quidem, quia qui concipitur virtute Spiritus Sancti, ex vi conceptionis suae non est obnoxius originali peccato; qui vero concipitur ex virili semine, quantumvis senili et sterili, ex vi conceptionis debitum habet contrahendi originale peccatum, ut August. notavit, lib. 3 contra Julian., c. 11. Deinde, quia modus conceptionis ex Spiritu Sancto proprius est Christi (ut diximus); alia vero conceptio ex parente sterili et sene multis aliis Sanctis communicata est, ut Joanni Baptistae, Isaac, etc. Unde etiam sumitur conjectura, hunc saltem posteriorem modum miraculosae conceptionis B. Virginem decuisse.

5. *Conceptio Virginis parentibus prænuntiata.* — Ex quo etiam verisimile est, hanc Virginis conceptionem fuisse parentibus divinitus prænuntiata, ut aperte refertur in dict. lib. de Nativit. Mariæ, nomine Hieronymi; et Epiph., hær. 70; et satis indicat Greg. Nyssen. supra, dicens, *Annam, cum prolem a Deo postuleret, nutu divino fuisse confirmatam.* Cujus verba Nicephorus usurpavit. Et quidem si conceptio Isaac et Joannis Baptistae parentibus divinitus nuntiata fuit, verisimile admodum est parentes Virginis hoc beneficio non fuisse privatos. Unde Damasc. supra, de beatissima Anna loquens, inquit: *Quemadmodum prisca illa Anna, cum sterilitatis morbo laboraret, per orationem, ac promissionem Samuelem procreavit, eodem modo hæc etiam per obsecrationem, et promissionem, Dei genitricem a Deo accepit, ut ne hæc quoque cuiquam ex illustribus matronis cederet.*

6. *Nomen Mariæ divinitus revelatum parentibus.* — Ultimo, verisimile ex dictis fit (quod in eodem lib. Hieron. dicitur), divinitus revelatum esse parentibus nomen Mariæ, sicut nomen Isaac revelatum fuit Abraham, Gen. 17; et nomen Joannis Baptistæ, Zachariæ, Luc. 1. Ubi etiam Elisabeth indicatur fuisse revelatum, ut ibidem notavit Ambrosius; non est autem verisimile singulare hoc divinæ providentiæ genus et amoris indicium aliis concessum, Virgini fuisse denegatum; quod indicavit Ambr., lib. de Institut. Virginis, c. 3, dicens: *Unde et speciale Maria Domini hoc nomen invenit, quod significat, Deus ex genere meo.* Quam nominis etymologiam, non invenio, unde Ambrosius sumpserit. Nam, juxta proprietatem linguæ hebraicæ aut syriacæ, Maria potius stella maris seu domina interpretatur, ut constat ex Hieron., lib. de Nominibus hebraicis; et Damasc., l. 4, cap. 15, et

aliis Patribus quos Canis. congerit, l. 1 de B. Virgin., c. 1, ubi de hoc venerando nomine copiose et eleganter disputat.

SECTIO II.

In qua naturali perfectione concepta fuerit B. Virgo.

1. *Tempus nativitatis Virginis.* — Inquiri hoc loco consequenter poterat, quo tempore B. Virgo concepta sit. Sed in hac quæstione explicanda nihil est quod immoremur; supponimus enim ex Nicephor., lib. 2, cap. 3, quarto decimo, vel decimo quinto ætatis anno (quod infra suo loco definiendum est), filium suum concepisse; unde, si quæ in superioribus dicta sunt de tempore, quo incarnatio facta est, considerentur, facile erit tempus conceptionis, seu nativitatis Virginis, ad veram chronologiæ rationem reducere, saltem quod ad mensem attinet, ecclesiastica traditione habemus, octavo Septembris die natam fuisse, atque adeo octavo Decembris die fuisse conceptam. Quo autem die hebdomadæ nata vel concepta fuerit, incertum est.

2. *Corpus B. Virginis, in sua specie, maxime perfectum.* — Omissa ergo chronologica quæstione, de naturali perfectione Virginis breviter dicendum est, corpus beatissimæ Virginis fuisse in sua specie et sexu maxime perfectum. Ita docent omnes Patres, qui de B. Virgine scribunt. Nec potest sine temeritate negari, cum nulla auctoritas vel ratio obstet, et per sese decens, ac mysterio incarnationis maxime consentaneum sit. Primo, quia ex illo corpore Christi corpus formandum erat; ad divinam ergo providentiam pertinuit accommodare medium fini, et materiam effectui aptam præparare, præsertim cum divina virtus, quæ in hoc opere singulari modo operabatur, facillime hoc posset perficere. Secundo, quia decuit Christum et Virginem esse inter se simillimos, non solum moribus, sed etiam et corporis perfectione et affectibus. Hæc enim similitudo et ad conciliandum amorem, et ad majorem perfectionem pertinet; unde hoc fuisse beatæ Brigittæ revelatum, legitur in 1 lib., c. 50 et 51 Revelationum ejus.

3. *Complexio Virginis qualis.* — Unde colligunt multi, B. Virginem propter optimam corporis complexionem cum magna moderatione animi conjunctam, nunquam in verum ac proprium morbum incidisse; et Sophr., in Ep. Synodica quæ habetur in 6 Synod.,

act. 11, dicit corpus Virginis ab omni contagione fuisse liberum, et ejus carnem, *immaculatam et purissimam* vocat, quæ *sancta et immaculata* dicitur in eadem 6 Synodo, act. 18, in edicto Constantini. Et conjecturæ adjectæ de Virginis perfectione, et cum Christo similitudine, hoc satis confirmant, ut recte Cajet. docuit, opusculo de psalmo Virg.; et Galatinus, l. 7, cap. 10, quanquam Abulens., q. 13, in c. 12 Levit., contrarium ex parte sentiat, sine fundamento tamen, ut latius tractabimus infra, de Christi conceptione disputantes.

4. *Pulchritudo virginei corporis quanta.* — *Pulchritudo Virginis castitatis incentivum.* — Secundo, colligitur B. Virginem præditam fuisse honestissima corporis pulchritudine, ut late docuit Anton., 4 part. theologali, tit. 15, cap. 10, § 2, et colligitur ex Richardo Victorin., c. 26, in Cantica, ubi dicit fuisse *vultu Angelico, tam corpore quam mente, accommodans illud: Tota pulchra es amica mea.* Unde Gregor. Naz., in Christo patien., ante med., sic inquit: *O Virgo, formæ quæ nitore cæteras præis; et Andreas Hieros., serm. de Assumptione, sic ad Virginem loquitur: Eximia pulchritudo, a Deo sculpta statua, recte descripta.* Unde pulchritudo Rachel et similitum mulierum Veteris Testamenti figura fuit pulchritudinis Virginis. Huic denique veritati consentanea sunt quæ de forma Virginis refert Niceph., l. 2, c. 23. Ratio præterea sumpta ex similitudine cum Christo, quem priori tomo ostendimus etiam in corpore fuisse pulcherrimum, hoc ipsum confirmat. Denique ratione naturali hoc colligi potest ex principio posito. Nam corporis pulchritudo ex optima complexionem et proportionem membrorum nascitur; corpus autem Virginis fuit optime temperatum; omnia etiam ejus membra perfectam proportionem habuerunt; ergo. Addunt vero gravissimi Theologi talem fuisse Virginis pulchritudinem, ut eam intuentes non nisi ad castitatem et pudicitiam excitaret. Ita docuit D. Thomas, in 3, d. 3, q. 1, art. 2, quæstiunc. 1, ad 4, qui merito adjungit, hunc fuisse singularis gratiæ effectum, quia sola naturalis forma, aut virtus, vel modestia ad illum non sufficeret. Præsertim cum addat Alen., 3 part., q. 9, m. 3, art. 1, B. Virginem suo aspectu concupiscentiæ motus extinxisse. Quod videtur prius docuisse Ambr., lib. de Insti. Virg., c. 7, ubi sic inquit: *Tanta erat ejus gratia, ut non solum in se virginitatem servaret, sed etiam, si quos inviseret, inte-*

gritalis insigne conferret. Idem docuit S. Bonavent., in 3, dist. 3, 1 p., art. 2, q. 3; Gab., q. 2, art. 3, dub. 1.

5. *Anima Virginis perfectissima.* — Ultimo addendum est B. Virginem animam perfectissimam fuisse sortitam. Hæc conclusio fortius persuaderi potest omnibus testimoniis, et rationibus quibus perfectionem corporis confirmavimus. Primo quidem, quia perfectio animæ magis necessaria est quam corporis. Secundo, quia similitudo in perfectione animæ nobilior est quam corporis. Tertio, quia anima accommodari debet corpori, et e contrario. Quarto denique, ut perfectissima gratia haberet proportionatum naturæ fundamentum. Quanta vero fuerit tota hæc perfectio, et an cum perfectione Adæ et Evæ conferri possit, nec multum refert, neque in hoc certum aliquid defini potest.

SECTIO III.

Utrum B. Virgo ex tribu Juda et ex stirpe David originem duxerit.

1. De genealogia Christi tractat divus Thomas infra, quæstione 31, articulo 1, 2 et 3; disputans enim de Christi conceptione, consequenter disserit de illius genealogia et origine secundum carnem. Quia tamen genealogia Christi et Virginis eadem est, quoniam Christus non habet humanam originem, nisi per matrem, ideo breviter hoc loco rem totam expediemus. Faustus igitur hæreticus (ut est apud August., lib. 23 contra illum, cap. 3 et 4) asseruit Christum, si non fuit genitus ex Joseph, non potuisse esse ex familia David, quia B. Virgo non erat ex illa tribu, sed ex Levitica, cum esset cognata Elisabeth, Luc. 1. Gnostici autem hæretici de stirpe Mariæ portentosum librum scripserunt, quem confutat Epiph., hær. 26.

2. *B. Virgo de tribu Juda.* — Dicendum vero primo est, B. Virginem duxisse originem ab Abraham et Jacob, ex tribu Juda per familiam David. Est res certa de fide. Quia ex Scriptura constat Christum fuisse promissum Abraham, Gen. 18 et 22; et Jacob, Gen. 28; constat etiam fuisse de tribu Juda, Gen. 29, et ad Hebr. 8; et filium David, Matth. 1, ad Rom. 1; et ex variis locis Evangeliorum constat, communem sensum omnium Hebræorum fuisse, Messiam futurum fuisse filium David, Matth. 21, Marci 12, Luc. 20, Joan. 7. Quod etiam satis convincitur ex promissionibus factis David, 2 Reg. 7, et Psalm.

131, quas in Christo fuisse impletas testatur Angelus, Luc. 1. Denique etiam inter gentes adeo hæc fama percrebuit, ut Vespasianus et Domitianus, omnes qui erant de stirpe David, interficere tentaverint, eo quod ex illa progenie regem nasciturum audiissent, qui omnibus dominaretur (Euseb., lib. 3 Hist., c. 41 et 45). Hæc autem omnia non possunt in Christum convenire nisi ratione matris, cum secundum carnem patrem non habuerit.

3. *Objectio.*—Dices: Christus dicitur in Evangelio filius Joseph; ergo, ut dicatur filius David aut Judæ, satis est quod Joseph fuerit ex tribu Juda et familia David, etiam si B. Virgo non esset ex illa tribu, quia Christus fuit veluti adoptatus filius Joseph jure conjugii inter Mariam et Joseph; hoc autem satis esse indicant Origenes, lib. 1 super Epist. ad Rom., et August., lib. 2 de Consensu Evang. c. 2. Respondetur, certum esse debere Christum non tantum hac ratione, sed quia vere carnem sumpsit ex filia David, dici ac vere esse ex familia David, ut bene docuit August., lib. 23 contra Faus., cap. 8, 9 et 10; et Euseb., lib. 7 de Demonstr. Evangelic., c. 5 et 6; et indicat Athanas., lib. 4 de Humana natur. suscepta, non longe a fine. Et probatur, quia alias sicut Christus non vere fuit, sed existimabatur filius Joseph, ita non vere esset de tribu Juda, quod est contra Paulum, nec secundum veram successionem et originem a David descenderet, contra illud Psalm. 131: *De fructu ventris tui ponam super sedem tuam.* Quod testimonium de Christo interpretans Petrus, Actor. 2, citat: *De fructu lumbi ejus sedere super sedem ejus;* et Tertull., lib. de Carne Christi, cap. 21, similiter legit: *De lumbis David.* Constat igitur B. Virginem contentam fuisse in lumbis David, et propterea Christum dici, *fructum lumborum ejus.* Quod exposuit Isai., c. 41, dicens: *Egredietur virga de radice Jesse, et flos de radice ejus ascendet.* Supra enim, ex Hieron. et aliis Patribus, interpretati sumus hanc virgam esse Virginem, florem autem, Christum, qui propterea dicitur, *leo de tribu Juda, radix David,* Apocal. 5. Ac denique Paul., ad Roman. 1: *Qui factus est (inquit) ei ex semine David secundum carnem.* Nec interpretatio Origenis admittenda ulla ratione est, quia sola adoptio, vel potius existimatio, non satis est ut dicatur *factus secundum carnem ex semine David,* sicut non posset ullo modo dici *factus ex semine Joseph.* Augustinus vero in priori loco solum dicit, si non esset alius modus explicandi locum Mat-

thæi, illum posse sufficere. Consideratis tamen aliis Scripturæ locis, certum est quod diximus.

4. *Objectio.*—*Responsio.*—Sed hinc insurgit gravis difficultas: sequitur enim Matthæum non recte narrasse genealogiam Christi, deducendo illam usque ad Joseph, quandoquidem hoc non satis est ut Christus ostendatur esse ex familia David. Neque enim satisfacit vulgaris responsio, nimirum, Matthæum hoc fecisse ut consuetudinem Scripturæ servaret, narrandi genealogiam per paternam lineam. Cur enim oportuit morem hunc in Christi genealogia servare, cum mos naturæ in illius conceptione servatus non fuerit, qui ex matre sine patre procreatus est? Quod vero quidam aiunt, cum Matthæus Hebræis scriberet recens conversis ad fidem, non fuisse expediens ut statim in initio Evangelii tantum mysterium illis proponeret, ne illos a fide deterreret, hoc, inquam, frivolum est. Nam statim, in eodem capite primo Evangelii, clarissime idem mysterium proponit, dicens: *Quod enim in ea natum est, de Spiritu Sancto est.* Responsio communis Patrum est, non oportuisse usitatum Scripturæ veteris morem in initio Novi Testamenti statim immutari. Quia, explicata origine Joseph, consequenter constabat Virginem esse ex eadem tribu, quia lege lata Numer. ultimo, feminas necessarium erat viris ex eadem tribu in matrimonium dari; ita Chrysost., hom. 2 in Matth.; Hier., Anselm., Theophyl., Euthym., et alii, in 1 cap. Matth.

5. *Objectio.*—Sed instabit aliquis, quia hæc lex nec fuit universalis, nec semper servabatur; constat enim David duxisse Michol ex tribu Benjamin, libro primo Regum, capite decimo octavo, et Judicum 21, filii Israel jurarunt se non duros filias suas filiis Benjamin in uxores, propter quoddam crimen, quod est signum id facere ante licuisse, tam in illa tribu quam in aliis. Ac denique certum est inter tribum regiam et Leviticam sæpe esse contracta matrimonia, ut constat Exod. 6, ubi Aaron accepit uxorem Elisabeth, ex tribu Juda; et 2 Paralip. 2, Joiada Pontifex habuit uxorem Josabeth, filiam regis Joran. Unde non video cur Philo Judæus, lib. 2 de Monarchia, versus finem, dixerit, aliis quidem sacerdotibus licuisse ex aliis tribubus uxores ducere, eo quod non expediret plebem in totum submoveri a sacerdotum affinitatibus, Pontifici autem non permitti nisi ex sacerdotali genere uxorem accipere. Nisi fortasse re-

giam tribum non excludat, quia regales femine aliqua ex parte ex sacerdotali genere descendebant. Et augetur difficultas, quia illa lex citata ad summum præcipit conjuges esse contribules, non vero ex eadem familia; sic enim habet: *Nubant quibus volunt, tantum ut suæ tribus hominibus;* ergo ex narratione Matthæi, non potest colligi Virginem fuisse ex familia David, esto concedamus esse ex tribu Juda.

6. *Responsio communis.*—*Objectio.*—*Responsio.*—Responsio communis est, eam legem habuisse locum in feminis succedentibus in hæreditate paterna, ut plane colligitur ex citato capite ultimo Numerorum, si occasio ferendi legem illam, et illius ratio consideretur; unde Septuaginta et Chaldaica paraphrasis clarius dixerunt, *omnis filia hæres.* Idemque colligitur ex Tobie 7. Tunc autem oportuisse hanc filiam hæredem seu unigenitam dari propinquiori, ut familia servaretur, ut indicatur in eodem capite ultimo Numer., in verbo illo: *Ducent uxores de tribu et cognatione sua;* et infra: *Ut hæreditas permaneat in familiis;* et a simili colligitur ex Deuteronomii 25, et Ruth 3 et 4. Virgo autem Maria erat filia unigenita, et hæres Joachim; unde concluditur fuisse propinquissimam Joseph, atque adeo ex tribu Juda, et familia David. Hanc responsionem late et eleganter declarat Eusebius Emissenus, hom. de Nativitate Mariæ. Sed adhuc non est evacuata difficultas; hæc enim responsio supponere videtur quod probandum erat. Faustus enim, vel quivis alius, qui negaret Virginem esse de tribu Juda, sed sacerdotali, ex patre sacerdote, consequens est ut negaret illam esse filiam hæredem, quia in tribu Levitica non erant hæreditates; ergo ex Matthæo nullum argumentum contra eum, qui hoc modo contenderet, sumi potest. Respondeo igitur Matthæum non intendisse eo loco probare Christum esse ex tribu David, sed simpliciter narrare historiam; supposuit autem id, quod eo tempore erat inter Judæos notissimum, Mariam scilicet, fuisse filiam unigenitam et hæredem, et ex eadem tribu et familia ex qua erat Joseph. Et quia Judæi, ad quos scribebat, in hoc repugnaturi non erant, sufficiens esse duxit familiam et lineam Josephi describere, et ex motione Spiritus Sancti, cujus nutu scribebat, usitatum Scripturæ morem servare voluit. Primo, ut Scripturarum consensio et convenientia in ipso statim Novi Testamenti exordio appareret. Secundo, ut inter Mariam et Joseph ve-

rum intercessisse matrimonium vel eo constaret, quod Josepho ut capiti deferebatur. Adde Spiritum Sanctum, præcipuum sacræ Scripturæ auctorem, non tantum Matthæo, sed etiam Luca ad scribendam Christi genealogiam usum fuisse, voluisseque omnibus modis declarare Christum esse ex David, ut in sequentibus amplius declarabitur. Et hoc confirmat quod Lucas, c. 2, refert, ascendisse B. Virginem cum Joseph in Bethlehem, civitatem David, ut describerentur, tanquam de eadem stirpe generati, ut Hieronymus notavit, et tanquam habentes propriam facultatem et hæreditatem in illa tribu et familia. Ut enim colligitur ex Josepho, lib. 48 Antiq., c. 4, illa descriptio magis fiebat intuitu facultatum seu hæreditatum, quam personarum.

7. *Origo Virginis ex Juda et David, per lineam paternam.*—Secundo dicitur, B. Virginem descendisse ex Juda et David per lineam paternam, et non tantum maternam. Hanc assertionem constituo propter Aug., qui dicto loco, l. 23 contra Faust., videtur sentire, ad veritatem sacræ Scripturæ, dicentis Christum esse ex Juda et David, retinendam, satis esse, si B. Virgo saltem per maternam lineam ab illis descendisse credatur. Quod non displicet D. Thomæ, q. 3, art. 2, ad 2, in fine. Conclusio tamen posita est D. Thom., in 4, d. 30, q. 2, art. 1, q. 3, ad 4, et diserte asseritur ab Ambros., lib. 3 in Lucam, et Damasc., lib. 4, c. 15, et ab aliis Patribus, quos statim referam, et videtur satis probari ex promissionibus citatis. Nam, si Christus per masculinam lineam descendisset ex Levi, potius ad illum quam ad Judam vel David pertinisset promissio. Sed præterea probatur ex Paulo, ad Hebr. 7, ubi affirmat Christum esse de tribu Juda, et negat esse de tribu Levi; ergo et B. Virgo fuit de tribu Juda, et non de tribu Levi, absolute et simpliciter loquendo, quia (ut dictum est) Christus non sortitur tribum nisi per Virginem; ergo descendit B. Virgo per lineam paternam ex tribu Juda, et non ex tribu Levi; patet consequentia. Primo, quia absolute magis denominatur aliquis ex paterno quam ex materno genere. Secundo, quia saltem non potest vere de aliquo negari quod sit ex illa tribu seu origine, ex qua est pater ejus; Christus autem, et consequenter Virgo, simpliciter negatur esse ex stirpe sacerdotali, ut notavit etiam D. Thomas supra, q. 22, art. 1, ad 2. Tertio, quia distinctio tribuum in paterna linea conservabatur, ut indicavit D. Thom. super ad Heb. 7, et cla-